

Vyvěšeno dne: 11. 2. 2026

Svěšeno dne: 25. 2. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Bohuslav Popule**, bytem Na Daníčkách 595, Nepomuk, zast. Mgr. Petrem Břečkou, advokátem, se sídlem Chlumova 1436/3, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: JC Market s.r.o., IČ 25356992, se sídlem Karlovecká 2918/1b, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2023, č. j. MSK 170347/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2025, č. j. 22 A 22/2023-100,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Magistrát města Opavy, odbor životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), rozhodnutím ze dne 27. 10. 2022, sp. zn. ŽP-21791/2017-ChS, č. j. MMOP 127795/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl o žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále také „stavebník“) tak, že změnil podle § 12 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), povolení k nakládání s povrchovými vodami ze dne 10. 4. 2012, a dále vydal stavební povolení ke stavbě vodního díla „MVE - zdroj elektrické energie pro areál Panský mlýn“ na pozemcích parc. č. 2538, 2541/1, 2542, 2546, 2549/16 a 2905/9, vše v k. ú. Kylesovice (dále jen „MVE“).

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 3. 2023, sp. zn. ŽPZ/31849/2022/Mič, č. j. MSK 170347/2022, změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že upravil rozsah odvádění vod do nadjezí Jaschkova jezu a zrušil body 2) až 6) ve výroku I., písm. c), kterými byl stanoven minimální zůstatkový průtok (dále jen „MZP“) na Jaschkově jezu.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 3. 6. 2025, č. j. 22 A 22/2023-100, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nejprve posoudil procesní námitky žalobce. Nepřisvědčil přitom žalobní námitce, že postup žalovaného spočívající ve změně prvostupňového rozhodnutí namísto jeho zrušení představoval libovůli. Žalovaný mohl v souladu se správním řádem prvostupňové rozhodnutí změnit, neboť stavebníkovi nehrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce žalobce, že vodoprávní úřad ani žalovaný řádně neodůvodnili svá rozhodnutí. K námitce překážky litispendence krajský soud uvedl, že řízení z roku 2017 bylo zastaveno z důvodu zpětvzetí žádosti ze strany stavebníka, zatímco žádost z roku 2019 měla jiný obsah, takže nešlo o řízení v téže věci. Krajský soud částečně přisvědčil námitce nedoručení rozhodnutí o zastavení řízení, avšak žalobce neuvedl konkrétní porušení svých práv v důsledku tohoto pochybení. Námitky ohledně zahájení řízení oznámením o pokračování, procesních nedostatků či spojování řízení krajský soud odmítl s tím, že řízení bylo řádně zahájeno žádostí a žalovaný se s námitkami vypořádal dostatečně. Ani výhrada týkající se plné moci zástupce stavebníka neobstála, protože jde o odstranitelný nedostatek, který nebránil vedení řízení. Nakonec krajský soud shledal nedůvodnou i námitku, že žádost z roku 2019 neměla zákonné náležitosti, protože potřebné podklady byly doplněny předloženou projektovou dokumentací.

[5] Krajský soud dále posuzoval řadu vodoprávních námitek žalobce. Ve vztahu k MZP na Mohrově jezu žalobce tvrdil, že správní orgány nedostatečně zohlednily místní podmínky a ekologické souvislosti. Krajský soud však odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, které považoval za dostatečné. Za nedůvodnou označil rovněž námitku žalobce, že tvrzení o ovlivnění splavenin vodními nádržemi nemají oporu v dokazování, neboť skutečnost o jejich situování je obecně známá a nebylo zřejmé, jaké dokazování by bylo nutné provést. Žalobce dále namítal, že Moravice je od Mohrova jezu téměř zcela odvedena do Panského náhonu, což způsobuje ochuzení toku. Tvrdil také, že žalovaný změnil svůj dřívější názor bez vysvětlení. Krajský soud ale konstatoval, že nová situace je odlišná, protože počítá s návratem minimálně 0,400 m³/s vody zpět do toku již nad Jaschkovým jezem, což situaci zlepšuje. Proto krajský soud považoval změnu postoje žalovaného za logicky odůvodněnou. Námitku, že všechna povolení k nakládání s vodami u Jaschkova jezu měla být řešena společně, krajský soud rovněž odmítl s odkazem na konkrétní argumentaci žalovaného, zejména existenci odběrného objektu ve vlastnictví žalobce přímo v nadjezí. K námitce o tom, že žalobci nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení ke stanovení MZP, soud uvedl, že stanovení MZP je součástí povolení k nakládání s vodami a žalobci bylo z průběhu řízení zřejmé, že MZP bude stanoveno. Žalobce ani netvrdil, jak byl na svých právech zkrácen. Ohledně způsobu měření MZP na Mohrově jezu žalobce požadoval měření u klapek jezu, avšak žalovaný určil měření v podjezí. Krajský soud shledal tento postup správným, zejména protože žalovaný vysvětlil možnost umístění vodočetné latě ve vývaru podjezí. Proto krajský soud neprovedl ani žalobcem navržené důkazy. Námitku rozporu způsobu měření vody na Jaschkově jezu s citovanými ustanoveními právních předpisů krajský soud odmítl s tím, že ta se týkají měření odebírané vody, nikoli vody vracené. K tvrzení, že hladinové čidlo by nemohlo měřit pouze vodu z náhonu, krajský soud uvedl, že podle projektové dokumentace lze čidlo umístit tak, aby tuto funkci plnilo. K námitce o budoucím rybím přechodu krajský soud uvedl, že výsledný MZP požadavky správce povodí splňuje. Žalobce rovněž neuvedl, jak by měl být na svých právech dotčen. Závěrem krajský soud odmítl i námitku, že vodoprávní úřad překročil dispozici stavebníka tím, že stanovil dobu nakládání s vodami také pro stávající MVE. Vzhledem k uspořádání v místě bylo podle žalovaného nezbytné zahrnout i nakládání s vodami pro stávající elektrárnu, aby mohla fungovat i navrhovaná nová MVE.

pokračování

[6] Krajský soud se nakonec zabýval stavebními námitkami žalobce. Přitom se ztotožnil se závěrem žalovaného, že námitky směřující proti rozporům v projektové dokumentaci byly vzneseny opožděně. Ze správního spisu vyplynulo, že k doplnění dokumentace došlo již v květnu 2021, účastníci byli na tuto skutečnost výslovně upozorněni výzvou z 21. 1. 2022, která byla žalobci doručena 28. 1. 2022, a následně mu byla i prodloužena lhůta k podání námitek. Žalobce však konkrétní rozpory dokumentace vznesl až v odvolání. Krajský soud dále odmítl námitku týkající se vlivu stavby MVE na bezpečnost Jaschkova jezu, neboť žalobce pouze odkázal na ustanovení právních předpisů. Jako nedůvodnou krajský soud posoudil i námitku, že některé části stavby (přípojka NN, vyvedení výkonu či terénní úpravy) nejsou vodními díly. Podle krajského soudu jde o části jedné stavby MVE, přičemž odkazy žalobce na stavební a energetický zákon byly nepřiléhavé. Nakonec krajský soud nevyhověl ani námitce, že projektová dokumentace neřeší přístup mechanizace k Jaschkovu jezu. Tato otázka totiž patřila do územního řízení, a vodoprávní úřad k ní proto správně nepřihlédl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou doplnil v měsíční lhůtě stanovené soudem. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů, které podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud žalobní námitku týkající se nesprávnosti postupu žalovaného spočívajícího ve změně prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu omezil pouze na nepatrnou část žalobou napadeného rozhodnutí a ve zbytku námitku nevypořádal. Stěžovatel dále namítl, že nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, podle něhož je absence plné moci odstranitelnou vadou podmínek řízení. Žalobou napadené rozhodnutí totiž již nabylo právní moci, a proto nelze nedostatek zhojit jinak než zrušením rozhodnutí žalovaného. Dále stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku týkající se stanovení MZP a způsobu jeho měření. Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že vliv vodních nádrží Slezská Harta a Kružberk je obecně známou skutečností. Stěžovatel dále namítl, že ze strany krajského soudu byla nesprávně posouzena otázka týkající se povahy procesu stanovení MZP. Krajský soud dále podle stěžovatele nesprávně posoudil otázku týkající se způsobu měření stanoveného MZP. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku týkající se způsobu měření množství povrchových vod navracených z náhonu Panský mlýn do nadjezí Jaschkova jezu. Krajský soud nesprávně vyložil i § 2 vyhlášky č. 20/2002 Sb., o způsobu a četnosti měření množství vody (dále jen „vyhláška“), pokud shledal, že předmětné ustanovení se nevztahuje na vrácení povrchové vody, ale pouze na její odebírání. Nakonec podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil námitku týkající se povolení stavby přípojky NN, vyvedení výkonu do distribuční sítě a zemních prací jako součástí vodního díla MVE. Podle stěžovatele mělo být ze strany vodoprávního úřadu vydáno rozhodnutí ve smyslu § 55 odst. 4 vodního zákona. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu. Odkázal také na své vyjádření k žalobě. Zároveň upozornil na rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 4. 1. 2024, č. j. MZE-69129/2023-11155, kterým ministr rozhodl o rozkladu stavebníka tak, že rozhodnutí ministerstva zemědělství zrušil a zastavil přezkumné řízení, k jehož zahájení došlo na základě podnětu stěžovatele. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti podřadil své námitky pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvržené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvržené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[13] V první řadě se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozsudku je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí.

[14] Ve své judikatuře se Nejvyšší správní soud opakovaně podrobně zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci.

[15] Konkrétně stěžovatel uvedl, že krajský soud nedostatečně posoudil žalobní námitku týkající se nezákonnosti postupu žalovaného v podobě změny prvostupňového rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný totiž ve svém rozhodnutí shledal v prvostupňovém rozhodnutí vadu nepřezkoumatelnosti, avšak namísto jeho zrušení a vrácení věci vodoprávnímu úřadu prvostupňové rozhodnutí změnil, a zhojil tak vady v podobě nedostatku odůvodnění. Podle stěžovatele krajský soud redukoval námitku pouze na změnu týkající se navrácení povrchových vod do nadeží Jaschkova jezu, přičemž zbytkem změn prvostupňového rozhodnutí se krajský soud nezabýval.

[16] Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, brožila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově porýžené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti*.

[17] Krajský soud shledal žalobní námitku stěžovatele obecnou, přičemž v bodě 9 konstatoval, že dvojstupňové správní řízení tvoří jeden celek a správní řád umožňuje odvolacímu orgánu změnit

pokračování

odvoláním napadené rozhodnutí. Změna napadeného rozhodnutí je však vyloučena, jestliže by změnou některému z účastníků, jemuž je napadeným rozhodnutím ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že stavebník v žádosti o změnu povolení nakládání s povrchovými vodami sám navrhoval, aby z náhonu Panský mlýn do nadjezí Jaschkova jezu byly odváděny povrchové vody v množství 0, 400 - 6, 000 m³/s. Pokud tedy žalovaný napadené rozhodnutí změnil tak, že stavebníkovi stanovil povinnost odvádět povrchové vody do nadjezí Jaschkova jezu v množství 0,400 m³/s, nezpůsobil stavebníkovi tímto postupem újmu. Ve zbytku k této žalobní námitce uvedl, že stěžovatel nezmínil, jaká jeho veřejná subjektivní práva byla postupem žalovaného porušena a jaká újma ho tím postihla.

[18] Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud se předmětnou žalobní námitkou zabýval. Nedůvodnost žalobní námitky krajský soud opřel o absenci hrozící újmy ve sféře stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Jeho závěry jsou přitom srozumitelné, logické a vnitřně konzistentní. Za daných okolností nelze konstatovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 As 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[19] Co se týče správnosti tohoto posouzení ze strany krajského soudu, Nejvyšší správní soud se s ním ztotožnil. Nejvyšší správní soud se již ve své judikatuře zabýval otázkou postupu odvolacího správního orgánu podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. V rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, Nejvyšší správní soud uvedl, že „zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit“. Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl, že „odvolací orgán nesmí výrokem svého rozhodnutí některému z účastníků založit novou, dosud neexistující povinnost, kterou mu prvostupňový orgán uložit opomněl (např. uhradit pokutu), ani uloženou povinnost podstatně pozměnit. Rozsah pojmu „uložení povinnosti“ ale není možno rozšiřovat velmi extenzivním, vzdáleným a zprostředkovaným výkladem na případy, kdy se ve skutečnosti o uložení povinnosti správním rozhodnutím nejedná, např. na povinnost ekologického spolku strpět širší zásah do přírody v důsledku umístění stavby (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. dubna 2013, č. j. 9 As 51/2012-33) nebo na povinnost farmaceutické společnosti respektovat stanovenou výši a podmínky úhrady léčivých přípravků (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. října 2015, č. j. 5 As 93/2015-38)“. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že je „[n]adto nutno dodat, že v řízení ani nebyla žalobcům ukládána žádná povinnost. Jednalo se o řízení, v němž se pouze deklarovala (ne)existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku stěžovatelky. Pokud by vůbec bylo možno uvažovat o tom, že se takovým rozhodnutím ukládá povinnost, tak nanejvýš stěžovatelce, na jejímž pozemku se podle rozhodnutí silničního správního úřadu měla veřejně přístupná účelová komunikace nacházet a ona by v důsledku toho měla povinnost strpět její obecné užívání kýmkoliv. Nejvyšší správní soud se však spíše přiklání k tomu, že i tento výklad pojmu „uložení povinnosti“ by byl velice extenzivní, vzdálený a zprostředkovaný. V deklaratorním řízení vedeném podle § 142 správního řádu se ve skutečnosti neukládá povinnost žádnému z účastníků řízení, neboť to z povahy věci ani nelze učinit. Deklaratorní rozhodnutí pouze prohlašuje a staví tak na jisto, že určitá práva nebo povinnosti v minulosti vznikly, že trvají nebo že zanikly. Nebyla tak naplněna dílce zákona, který vylučuje změnu rozhodnutí v odvolacím řízení tehdy, pokud by tím vznikla v důsledku ztráty možnosti odvolání újma účastníkovi, jemuž se ukládá povinnost“. Z výše uvedených

judikatorních závěrů plyne, že deklaratorní rozhodnutí nelze chápat jako rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, kterým dochází k uložení povinnosti.

[20] V nyní posuzovaném případě byla správními rozhodnutími uložena povinnost toliko stavebníkovi, a to v rámci povolení nakládání s povrchovými vodami a stavebního povolení ke stavbě vodního díla MVE. Dovožuje-li stěžovatel určité povinnosti ve vztahu ke správě vodních toků a vodních děl podle § 47 a § 59 vodního zákona, jedná se o obecné povinnosti, které vyplývají z vodního zákona správcům vodních toků a vlastníkům vodních děl. Nejedná se tedy o povinnosti ukládané na základě správních rozhodnutí ve smyslu § 9, § 67 odst. 1 a § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný proto nepochybil, pokud prvostupňové rozhodnutí změnil namísto jeho zrušení a vrácení věci vodoprávnímu úřadu.

[21] Dále stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávnost právního posouzení ze strany krajského soudu při vypořádání námitek týkajících se stanovení MZP a způsobu jeho měření.

[22] Podle § 36 odst. 2 vodního zákona, *minimální zůstatkový průtok stanoví vodoprávní úřad v povolení k nakládání s vodami. Vodoprávní úřad přitom přiblíží k podmínkám vodního toku a možnostem rekreační plavby, charakteru nakládání s vodami a vychází z opatření k dosažení cílů ochrany vod přijatých v plánu povodí podle § 26. Dále stanoví místo a způsob měření minimálního zůstatkového průtoku a četnost předkládání výsledků těchto měření vodoprávnímu úřadu.*

[23] Podle § 36 odst. 3 vodního zákona, *způsob a kritéria stanovení minimálního zůstatkového průtoku podle odstavce 2 stanoví vláda nařízením.*

[24] Ze správního spisu vyplývá, že vodoprávní úřad prvostupňovým rozhodnutím změnil původní povolení k nakládání s vodami z roku 2012 tak, že původně stanovený MZP v profilu Mohrova jezu v hodnotě 0,5 m³/s zvýšil na hodnotu 0,571 m³/s, přičemž MZP bude měřen měrnou latí umístěnou ve vývaru podjezí Mohrova jezu. Současně vodoprávní úřad stanovil MZP na Jaschkově jezu v hodnotě 0,572 m³/s, přičemž MZP bude měřen měrnou latí na výústním objektu MVE. Vodoprávní úřad zároveň stanovil povinnost odvádět 0,35 m³/s povrchové vody z náhonu Panský mlýn do nadjezí Jaschkova jezu.

[25] Podle žalovaného vodoprávní úřad nedostatečně odůvodnil své závěry týkající se stanovení zmíněných MZP, přestože jej žalovaný ve svých předchozích zrušovacích rozhodnutích zavázal k tomu, aby pečlivěji odůvodnil své závěry týkající se stanovení MZP. Žalovaný se však namísto zrušení prvostupňového rozhodnutí z důvodu opětovně nedostatečného odůvodnění rozhodl, že vady odůvodnění napraví sám ve svém rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobou napadeným rozhodnutím proto změnil výroky prvostupňového rozhodnutí tak, že vypustil části výroku týkající se stanovení MZP na Jaschkově jezu a přidal výrok, kterým stanovil povinnost odvádět minimálně 0,4 m³/s povrchové vody z náhonu Panský mlýn do nadjezí Jaschkova jezu. Navýšení MZP v profilu Mohrova jezu odůvodnil žalovaný aktualizací hydrologických údajů o průtocích vody ve vodním toku Moravice v předmětných profilech. Změnu množství navrácených povrchových vod z hodnoty 0,35 m³/s na minimálně 0,4 m³/s odůvodnil žalovaný tak, že vodoprávní úřad nevzal v potaz samotnou žádost stavebníka a okolnosti případu, kdy právě hodnota 0,4 m³/s představuje rozdíl mezi množstvími odváděných povrchových vod o hodnotách 5,6 m³/s a 6 m³/s, které využívá stávající vodní elektrárna a bude využívat nově plánovaná MVE. Vypuštění části výroku týkající se stanovení MZP v profilu Jaschkova jezu odůvodnil žalovaný tím, že zvýšením MZP v profilu Mohrova jezu a stanovením povinnosti stavebníkovi navracet povrchové vody z náhonu Panský mlýn do nadjezí Jaschkova jezu bude zachována ekologická funkce toku Moravice v profilu předmětného jezu. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na možnost manipulace přímo na Jaschkově jezu prostřednictvím jeho

pokračování

propustí a zejména vzhledem k existenci funkčního a provozovaného odběrného objektu ve vlastnictví stěžovatele, jehož prostřednictvím jsou dlouhodobě (a to i bez platného povolení k nakládání s vodami) odváděny povrchové vody do tzv. Strouhy v množství až 2,5 m³/s, a tím i vzhledem k faktické nemožnosti stavebníka ovlivňovat množství vod převáděných přes těleso jezu, je stanovení dalšího MZP v profilu Jaschkova jezu nadbytečné a neodůvodněné.

[26] Stěžovatel v průběhu vodoprávního řízení namítal, že stanovení MZP v profilu Mohrova jezu v nízké hodnotě zapříčiní degradaci nadjezí Jaschkova jezu na usazovací nádrž, neboť zde dochází k ukládání sedimentů. Vodoprávní úřad k této námitce uvedl, že splaveninovou situaci nemůže změnit navýšení MZP, neboť je dána dispozičním uspořádáním obou jezových objektů na řece Moravici a skutečností, že vzhledem k existenci nádrží Slezská Harta a Kružberk dochází k povodňovým průtokům v řece Moravici jen výjimečně. Ukládání sedimentů nemůže změnit průtok v jednotkách m³/s, který nemá unášecí sílu, ale povodňové průtoky od cca 100 m³/s. Žalovaný se s odůvodněním rozhodnutí vodoprávního úřadu ztotožnil. Krajský soud k námitce stěžovatele, že tvrzení obou správních orgánů jsou zcela nedůvodná, která nemají oporu v dokazování, uvedl, že samotné situování vodních nádrží je obecně známou skutečností. Je to právě vodoprávní úřad, jemuž je z úřední povinnosti známa situace na vodních tocích v obvodu jeho působnosti, včetně důsledků zadržování povrchových vod.

[27] Z výše uvedeného vyplývá spor ohledně povahy tvrzení žalovaného týkajícího se vlivu dispozičního uspořádání obou jezů a existence dvou vodních nádrží na splaveninovou situaci na toku Moravice v oblasti Jaschkova jezu. Spornou otázkou je, zda mají tato tvrzení povahu obecně známých skutečností (tzv. notorií), které nemusí být podloženy důkazním materiálem ve správním spisu, či zda se jedná o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, u kterých správní orgán musí uvést, ze které jeho úřední činnosti či postupu jsou mu tyto skutečnosti známy (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, publ. pod č. 2312/2011 Sb. NSS).

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 As 48/2009-94, uvedl, že „[n]otoriety mohou být známy úplně každému nebo širokému okruhu osob v určitém místě a čase. Je možno rozlišovat notoriety známy celostátně a notoriety známy místně. Jak uvádí odborná literatura, notoriety „jsou takové skutečnosti, jež jsou anebo mohou být vůbec každému aneb jistým vrstvám společnosti lidské bezpečně známy prostě proto, že člověk jest členem této společnosti, prožívá, sleduje a ve své vědomosti si vtiskuje události, které sebou život přináší nebo v minulosti přinesl. Patří-li do kruhu takto informovaných osob i soud (aneb lze-li od něho právem žádati, aby byl s tou neb onou skutečností takto obeznámen), netřeba důkazu o skutečnosti, na niž se vědomost soudu vztahuje.“ (Hora, V. *Československé civilní právo procesní. I. – III. díl*, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 311). Naproti tomu „[n]abodilé vědomosti soudcovy z oboru jemu cizího nejsou skutečnostmi obecně známými“ (rozhodnutí NS ČSR ze dne 7. 7. 1925, sp. zn. Zm II 234/25, pramen *Vážný 2044/1925 tr.*).“

[29] Nejvyšší správní soud se také ve své judikatuře ztotožnil s judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž u obecně známé skutečnosti je již z její povahy nadbytečné, aby soud uváděl, jak se ji dozvěděl (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. 28 Cdo 748/2010). Naproti tomu, aplikuje-li soud skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009-129, publ. pod č. 2038/2010 Sb. NSS, body 27 a 28; shodně ve vztahu ke správnímu řízení rozsudek ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 As 48/2009-94). Totéž platí *mutatis mutandis* i pro správní orgán. Ten tedy nemusí uvádět zdroj, z něhož se dozvěděl o existenci obecně známé skutečnosti, neboť by bylo z povahy věci nadbytečné. Naproti tomu musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známy tzv. úřední skutečnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2020, č. j. 4 Azs 427/2019-40).

[30] V souladu s výše uvedenou judikaturou dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tvrzení týkající se vlivu na splaveninovou situaci v oblasti Jaschkova jezu jsou skutečností, které jsou známy správnímu orgánu z tzv. úřední činnosti. Ostatně i krajský soud v bodě 17 napadeného rozsudku uvedl, že „je to právě vodoprávní úřad, jemuž je z úřední povinnosti známa situace na vodních tocích v obvodu jeho působnosti, včetně toho, jaké důsledky má zadržování povrchových vod“.

[31] Žalovaný (a ostatně i vodoprávní úřad) tak pochybil, pokud ve svém rozhodnutí ani ve správním spise neuvedl, ze které úřední činnosti či postupu jsou mu tyto skutečnosti známy. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by tato vada měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí jako celku, jelikož nebyla natolik intenzivní, aby představovala důvod ke zrušení rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 283/2016-42). Pochybení žalovaného je totiž nutné vnímat v kontextu a smyslu ustanovení § 36 vodního zákona. Ke stanovení MZP ze strany vodoprávního úřadu dochází v rámci správního uvážení. V § 36 odst. 3 vodního zákona zákonodárce odkazuje na nařízení vlády, které by mělo definovat způsoby a kritéria stanovení MZP. Takovéto nařízení však vláda dosud nevydala. Jediným vodítkem pro vodoprávní úřady při stanovení MZP tak zůstal interní předpis v podobě Metodického pokynu č. 9 odboru ochrany vod Ministerstva životního prostředí ke stanovení hodnot minimálních zůstatkových průtoků ve vodních tocích z roku 1998 (dále jen „metodický pokyn“). Podle bodu 4 odst. 3 tohoto metodického pokynu slouží jako základ pro stanovení MZP tzv. směrné hodnoty MZP. Ty se stanovují podle tabulky uvedené v metodickém pokynu. Od těchto směrných hodnot se může vodoprávní úřad odchýlit tak, že může určit vyšší hodnoty MZP a výjimečně i hodnoty nižší, pokud k tomu jsou závažné důvody vyplývající ze zhodnocení všech známých skutečností.

[32] Z výše uvedeného plyne, že vodoprávnímu úřadu je dána poměrně široká míra správního uvážení. To sice nemůže být bez jakýchkoliv limitů, jeho přezkum ze strany správních soudů je však omezen v zásadě pouze na ověření, že jeho zákonné meze nebyly překročeny a že toto uvážení nebylo zneužito; nahradit správní uvážení soud není oprávněn (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, publ. pod č. 3560/2017 Sb. NSS, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení. Žalovaný totiž postupoval při stanovení MZP v profilu Mohrova jezu podle metodického pokynu, přičemž jako hodnotu MZP určil základní směrnou hodnotu. Ke zvýšení ani snížení této hodnoty neshledal žalovaný důvod, neboť vodní tok v oblasti nadjezí Jaschkova jezu bude mimo samotný průtok z Mohrova jezu dále obohacen o povrchové vody, které budou navraceny z náhonu Panský mlýn. Nejvyšší správní soud proto neshledal, že by zmíněná vada odůvodnění rozhodnutí žalovaného měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na zákonné stanovení MZP v profilu Mohrova jezu ze strany žalovaného.

[33] Shodně se vypořádal Nejvyšší správní soud s námitkou stěžovatele týkající se způsobu měření MZP v profilu Mohrova jezu. Stěžovatel v průběhu vodoprávního řízení namítal, že MZP nelze měřit v podjezí Mohrova jezu prostřednictvím vodočetné lati, a to z důvodu nestability vodního koryta způsobené jeho členitostí, šířkou a přeléváním písečných prahů. Žalovaný námitce stěžovatele nepřisvědčil a ve svém rozhodnutí konstatoval, že ve vývaru podjezí Mohrova jezu lze instalovat vodočetnou lat' a prostřednictvím ní měřit MZP. Krajský soud se s odůvodněním rozhodnutí žalovaného ztotožnil. Podle stěžovatele však došlo k nesprávnému posouzení ze strany krajského soudu.

pokračování

[34] Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve vztahu ke stanovení MZP, vodní zákon dává vodoprávnímu úřadu poměrně širokou míru správního uvážení, jak při stanovení MZP, tak i při stanovení způsobu jeho měření. Jediným možným vodítkem pro stanovení způsobu měření MZP je opět metodický pokyn. Ten v bodě 8 stanoví, že „*vodohospodářský orgán v rámci povolení k vodohospodářskému dílu, kterým se odběr nebo jiné užívání povrchových vod realizuje, uloží odběrateli nebo uživateli pro snadnou kontrolu dodržování hodnot MZP, zřídí vodní značku nebo měrný profil, nebo osadí vhodné měřicí zařízení, popřípadě mu uloží zpracovat návrh manipulačního a provozního řádu vodohospodářského díla*“. Nejvyšší správní soud tak opětovně dospěl k závěru, že nedošlo k překročení zákonné meze správního uvážení ze strany žalovaného. Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v průběhu vodoprávního řízení ani v řízení před soudem nepředložil relevantní podklady, které by měly závěr žalovaného jakkoli vyvrátit.

[35] K procesu stanovení MZP se vztahovala i další kasační námitka stěžovatele. Ten totiž v žalobě namítl, že stanovení MZP podle § 36 odst. 2 vodního zákona je řízením z moci úřední, přičemž stěžovateli (ani jeho zmocněnci) nebyl doručen žádný dokument o zahájení takového řízení či spojení takového řízení s návrhem na zahájení řízení o nakládání s vodami. Krajský soud k této námitce konstatoval, že stanovení MZP je podle zmíněného ustanovení součástí povolení k nakládání s vodami a že není zřejmé, jak konkrétně byl stěžovatel tvrzeným postupem zasažen na svých právech. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávnost tohoto posouzení ze strany krajského soudu. Proces rozhodování o povolení k nakládání s vodami má jednotlivá stadia, kdy řízení o žádosti k povolení k nakládání s vodami je řízením návrhovým, zatímco stanovení MZP je řízením z moci úřední.

[36] Nejvyšší správní soud vzhledem k obecnosti kasační námitky pouze uvádí, že nesdílí názor stěžovatele, že by stanovení MZP bylo řízením z moci úřední. Ze znění zmíněného ustanovení vyplývá, že stanovení MZP je obligatorní součástí rozhodnutí, kterým vodoprávní úřad vydává povolení k nakládání s vodami. Stanovení MZP tak není samostatným správním řízením, ale jedná se o dílčí část řízení zahájeného buď na návrh (např. § 8 odst. 2 vodního zákona), nebo z moci úřední (např. § 12 odst. 1 vodního zákona), jehož výsledkem je vydání povolení, resp. změny povolení k nakládání s vodami.

[37] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítl, že krajský soud nesprávně posoudil námitku týkající se tvrzeného rozporu způsobu měření navracené vody z náhonu Panský mlýn do nadjezí Jaschkova jezu s § 2 vyhlášky. Krajský soud k tomu uvedl, že způsob měření množství vody podle zmíněného ustanovení vyhlášky se vztahuje pouze k odebírání vody, nikoli k vracení vody do vodního toku. Podle stěžovatele je však v souladu s § 1 písm. a) bodu 1 vyhlášky nutné chápat vracení vody jako jiné nakládání s vodami, a proto se na takové nakládání s vodami vztahuje způsob měření podle § 2 vyhlášky.

[38] Podle § 1 písm. a) vyhlášky, *tato vyhláška stanoví způsob a četnost měření množství vody pro jednotlivé druhy povoleného nakládání s vodami, a to jde-li o povrchové vody a nejde-li přitom o obecné nakládání s nimi, k jejich odběru, k užívání těchto vod pro chov ryb nebo vodní drůbeže, popřípadě jiných vodních živočichů, za účelem podnikání a k jinému nakládání s nimi* (bod 1), *jde-li o podzemní vody, k jejich odběru, akumulaci, čerpání za účelem snižování jejich hladiny, umělému obohacování podzemních zdrojů vod povrchovou vodou a k jinému nakládání s nimi* (bod 2), *k čerpání povrchových nebo podzemních vod a jejich následnému vypouštění do těchto vod za účelem získání tepelné energie* (bod 3), *k čerpání znečištěných podzemních vod za účelem snížení jejich znečištění a k jejich následnému vypouštění do těchto vod, popřípadě do vod povrchových* (bod 4).

[39] Podle § 6 vyhlášky, *v ostatních případech nakládání s vodami uvedených v § 1 písm. a) se měří množství vody způsobem a v četnosti podle podmínek stanovených v povolení vodoprávního úřadu k tomuto nakládání s vodami*.

[40] Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že vyhláška stanoví pravidla pro způsob a četnost měření pro rozdílné druhy povoleného nakládání s vodami. Nejvyšší správní soud dal stěžovateli za pravdu, že vrácení vod do vodního toku lze chápat jako jiné nakládání s vodami ve smyslu § 1 písm. a) bodu 1 vyhlášky. Neztotožnil se však s tvrzením stěžovatele, že by se na takové nakládání s vodami měla vztahovat pravidla pro měření podle § 2 vyhlášky. Nadpis tohoto ustanovení zní *Způsob a četnost měření množství odebírané povrchové nebo podzemní vody*. Je tedy zřejmé, že pravidla zakotvená v daném ustanovení se vztahují pouze k nakládání s vodami v podobě odebírání vody, nikoli jejího vrácení. Pravidlo pro způsob a četnost měření množství vody v případech jiného nakládání s vodami, kam patří jejich vrácení zpět do vodního toku, je upraveno v § 6 vyhlášky. Na základě tohoto ustanovení jsou pro určení způsobu a četnosti měření množství vody významné toliko podmínky stanovené vodoprávním úřadem v povolení k nakládání s vodami.

[41] Podle stěžovatele je prvostupňové rozhodnutí zčásti nicotné, neboť vodoprávní úřad neměl pravomoc vydat stavební povolení k přípojce NN, vyvedení výkonu do distribuční sítě a zemním pracím. Nejedná se totiž o vodní díla. S názorem žalovaného a krajského soudu, že je v kompetenci vodoprávního úřadu rozhodnout v pochybnostech o tom, zda se jedná o vodní dílo, stěžovatel nesouhlasí. Především poukázal na to, že v této záležitosti nikdy nebylo vydáno žádné rozhodnutí ve smyslu § 55 odst. 4 vodního zákona, podle něhož *v pochybnostech o tom, zda jde o vodní dílo, rozhodne místně příslušný vodoprávní úřad*.

[42] Nejvyšší správní soud dal za pravdu stěžovateli, že rozhodnutí podle zmíněného ustanovení vydává vodoprávní úřad v řízení z moci úřední, nikoli na návrh. Ostatně z tohoto pojetí vychází i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 As 156/2024-64, bod 31). Z toho však nevyplývá povinnost vodoprávního úřadu takové řízení zahájit. Ze zmíněného ustanovení vyplývá, že vodoprávní úřad vydá rozhodnutí pouze za situace, kdy má pochybnosti o tom, zda je určitá stavba vodním dílem. K této situaci však v rámci nyní posuzovaného případu nedošlo. Vodoprávní úřad při vypořádávání námitek stěžovatele, které uplatnil během správního řízení, odůvodnil svůj závěr ohledně jeho pravomoci k vydání stavebního povolení ve smyslu § 15 vodního zákona a povahy stavby. Nelze tedy dospět k závěru, že by vodoprávní úřad byl v pochybnosti ohledně své pravomoci a povahy stavby.

[43] Dále stěžovatel nesouhlasí s vypořádáním námítky týkající se absence plné moci ze strany krajského soudu. Stěžovatel v žalobě namítl, že ve správním spise absentuje plná moc pro vodoprávní řízení, kterou by stavebník zmocnil svého zmocněnce. Ve správním spise přítomná plná moc ze dne 1. 7. 2017 byla formulována pouze pro stavební řízení. Podle stěžovatele tak nemohlo dojít k zahájení řízení o žádosti o změnu povolení k nakládání s vodami podle § 12 odst. 2 vodního zákona. Krajský soud v bodě 14 napadeného rozsudku k této námitce uvedl, že nedostatek procesní plné moci je nedostatkem podmínky řízení, který lze odstranit. Z tohoto důvodu nepřisvědčil žalobní námitce stěžovatele, že vodoprávní řízení nemohlo být zahájeno.

[44] V kasační stížnosti stěžovatel setrval na svém názoru, že k zahájení řízení vzhledem k absenci plné moci nemohlo dojít. Dále podle stěžovatele nemohl vodoprávní úřad sloučit stavební a vodoprávní řízení a následně vydat meritorní rozhodnutí, neboť nebyly splněny podmínky řízení.

[45] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že nemohlo dojít k zahájení vodoprávního řízení z důvodu absence plné moci. Vodní zákon neobsahuje detailní pravidla pro určení okamžiku zahájení správního, resp. vodoprávního řízení. Za takové situace je nutné subsidiárně aplikovat pravidla obsažená ve správním řádu jakožto obecném procesním předpisu správního práva. Ten v části druhé, hlavě šesté obsahuje právě pravidla pro určení zahájení správního řízení. Konkrétně je podle § 44 odst. 1 správního řádu správní řízení o žádosti zahájeno

pokračování

dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. K zahájení správního řízení tak dochází samotným podáním žádosti, a to bez ohledu na to, zda žádost vykazuje vady či je bezvadná.

[46] Ve zbytku shledal Nejvyšší správní soud kasační námitku ohledně absence plné moci nepřipustnou. Při hodnocení přípustnosti této námitky se Nejvyšší správní soud přidržel ustálené judikatury, ze které vyplývá, že „[u]stanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponese případné nepříznivé následky s tím spojené. Korektiv takto zavedené koncentrace řízení, vyjádřený slovy *‘ač tak učinit mohl’*, je naplněn nejen tehdy, když žalobce určitou námitku objektivně v žalobním řízení uplatnit nemohl, ale též tehdy, kdy by její (objektivně možné) uplatnění nebylo, s ohledem na kontext věci, racionální“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS). Stěžovatel totiž námitku, že nemohlo dojít ke spojení stavebního a vodoprávního řízení a následnému vydání meritorního rozhodnutí v důsledku absence plné moci, uplatnil až v řízení o kasační stížnosti. Zároveň neuvedl žádné okolnosti, které by mu bránily námitku uplatnit včas v řízení před krajským soudem.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl také o tom, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2026

L. S.

JUDr. Jiří Palla v. r.
předseda senátu